

Arrest

nr. 242 422 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot intrekking van verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij huwde in de Filippijnen met de Belg D. J. F.

Zij vroeg verblijfsrecht aan overeenkomstig artikel 40^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van haar vermeende Belgische echtgenoot.

De bijlage 15 werd op 29 mei 2019 afgeleverd.

Op 8 november 2019 adviseerde het openbaar ministerie tot niet-erkenning van het huwelijk, daar het een schijnhuwelijk betrof.

Er werd op 16 oktober 2019 een brief betekend aan de verzoekende partij om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. Hieraan geeft de verzoekende partij geen gevolg.

Op 2 april 2020 werd beslist tot intrekking van het verblijfsrecht op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. D. J. F. (RR: ...), van Belgische nationaliteit. De bijlage 15 werd op 29.05.2019 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Filipijnse huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Brugge, na grondig onderzoek, negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPRcode.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 16.10.2019 om

haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten. De brief werd aan haar beteken op 30.10.2019. Tot op heden legde betrokkene geen bewijsstukken voor.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene verblijft in het land sinds 29.05.2019 (bijlage 15 bekomen dd. 29.05.2019). Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, en haar moeder en kinderen er nog verblijven (cfr. advies parket dd. 08.11.2019), kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Bij gebrek aan contraindicaties dient geconcludeerd te worden dat niets betrokkene in de weg staat de draad terug op te pikken in het land van herkomst, in nabijheid van haar dichte familie. De gezinssituatie in België spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in de Filippijnen afgesloten huwelijk werd in België na een grondig onderzoek van politie en parket niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en werd niet geregistreerd. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Wat betreft haar economische situatie, sociale en culturele integratie en gezondheidssituatie legt betrokkene zoals eerder gesteld niets voor. Er is ook nergens in het dossier iets terug te vinden dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn of reeds (één van) de verplichte cursussen zoals Nederlandse lessen of maatschappelijke integratie zou hebben aangevat of voltooid. Uit het advies van het parket blijkt evenwel dat betrokkene heeft verklaard met lessen Nederlands te zijn bezig geweest, maar daar ligt heden niets van voor. Tevens blijkt uit het advies van het parket dat betrokkene een klacht zou hebben ingediend tegen referentiepersoon wegens slagen en verwondingen.

Betrokkene echter maakt in het kader van voormeld onderzoek geen melding van intra-familiaal geweld. Er liggen geen daadwerkelijke bewijzen voor, evenmin blijkt uit het dossier dat vervolging tegen de ex-echtgenoot zou worden ingesteld of dat de ex-echtgenoot veroordeeld is geweest of zal worden aangaande het intra-familiaal geweld. Daarom dienen de verklaringen aan politie en parket als verklaringen op eer te worden beschouwd. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten, er worden geen verifieerbare stavingsstukken van het verklaarde voorgelegd.

Er dient andermaal opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden en waar DVZ geen kennis van heeft kunnen nemen, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Er werd op 16.10.2019 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/20, §2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Door de nauwe samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

In het verzoekschrift wordt toegelicht wat volgt:

"I. Eerste middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, alsgevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot intrekking van verblijf, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België, waar zij samenwoont met haar echtgenoot, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.

Verweerder trekt verzoeksters verblijfsrecht in zonder rekening te houden met verzoeksters gezinsleven in België en met verzoeksters integratie in de Belgische samenleving.

II. Tweede Middel : Schending van het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw., van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging

Voorst wil verzoekster verwijzen naar het 74/20 §2, laatste lid, Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoeksters gezins-en familielevens in België en met verzoeksters gezondheidstoestand.

Het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw. Sstelt het volgende :

« Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/20 §2, laatste lid, Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins-en familielevens in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/20 §2 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoeksters interim tewerkstellingen, intakerapport, contract inburgering en inschrijving Nederlandse taallessen en cursus maatschappelijke oriëntatie (deze lessen zijn spijtig genoeg door overmacht nog niet kunnen van start gaan) (cf. stuk 2) .”

2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 74/20, §2 laatste lid, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

2.3. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met haar gezins- en familielevens in België en met haar gezondheidstoestand. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met haar interim-tewerkstellingen, *intake* rapport, contract inburgering, inschrijving Nederlandse taallessen en met de cursus maatschappelijke oriëntatie (die door overmacht nog niet is kunnen doorgaan).

Dit verwijt is niet terecht. De verwerende partij heeft rekening gehouden met al de documenten die haar werden voorgelegd. De verzoekende partij gaat voorbij aan de volgende motieven:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 16.10.2019 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten. De brief werd aan haar betekend op 30.10.2019. Tot op heden legde betrokkene geen bewijsstukken voor.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene verblijft in het land sinds 29.05.2019 (bijlage 15 bekomen dd. 29.05.2019). Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, en haar moeder en

kinderen er nog verblijven (cfr. advies parket dd. 08.11.2019), kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat niets betrokkene in de weg staat de draad terug op te pikken in het land van herkomst, in nabijheid van haar dichte familie. De gezinssituatie in België spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in de Filippijnen afgesloten huwelijk werd in België na een grondig onderzoek van politie en parket niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en werd niet geregistreerd. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Wat betreft haar economische situatie, sociale en culturele interactie en gezondheidssituatie legt betrokkene zoals eerder gesteld niets voor. Er is ook nergens in het dossier iets terug te vinden dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn of reeds (één van) de verplichte cursussen zoals Nederlandse lessen of maatschappelijke integratie zou hebben aangevat of voltooid. Uit het advies van het parket blijkt evenwel dat betrokkene heeft verklaard met lessen Nederlands te zijn beziggeweest, maar daar ligt heden niets van voor. Tevens blijkt uit het advies van het parket dat betrokkene een klacht zou hebben ingediend tegen referentiepersoon wegens slagen en verwondingen.

Betrokkene echter maakt in het kader van voormeld onderzoek geen melding van intra-familiaal geweld. Er liggen geen daadwerkelijke bewijzen voor, evenmin blijkt uit het dossier dat vervolging tegen de ex-echtgenoot zou worden ingesteld of dat de ex-echtgenoot veroordeeld is geweest of zal worden aangaande het intra-familiaal geweld. Daarom dienen de verklaringen aan politie en parket als verklaringen op eer te worden beschouwd. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten, er worden geen verifieerbare stavingsstukken van het verklaarde voorgelegd.

Er dient andermaal opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden en waar DVZ geen kennis van heeft kunnen Indien de verzoekende partij gezondheidsproblemen zou kennen had zij dit aan de verwerende partij kenbaar moeten maken. nemen, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Er werd op 16.10.2019 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.” (eigen onderlijning)

Uit deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij zelf nalatig is geweest om de verwerende partij in kennis te stellen van de nuttige elementen die zij oppert. Nochtans is zij schriftelijk hiertoe uitgenodigd. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met haar interim-tewerkstellingen, intake rapport, contract inburgering, inschrijving Nederlandse taallessen en met de cursus maatschappelijke oriëntatie (die door overmacht nog niet is kunnen doorgaan) als zij deze, ondanks de uitnodiging hiertoe (haar ter kennis gegeven op 30 oktober 2019), niet overmaakt aan de verwerende partij. De stukken die de verzoekende partij thans aan het verzoekschrift toevoegt betreffende haar integratie en haar tewerkstelling, werden niet overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl de verzoekende partij evenmin een reden geeft waarom zij deze stukken niet had overgemaakt. De verzoekende partij is zelf onzorgvuldig geweest.

Verder kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op haar gezins- en familieleden met de voorgehouden Belgische echtgenoot. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk tussen haar en haar echtgenoot een schijnhuwelijk is. Andere familieleden van de verzoekende partij zijn niet in België, minstens toont zij dit niet aan. Uit het administratief dossier blijkt dat de huwelijksakte niet werd geregistreerd op grond van het negatief advies van het parket. Bovendien zijn er nog andere elementen voorhanden in het administratief dossier:

- Op 14 oktober 2019 biedt de verzoekende partij zich aan bij het loket burgerzaken te Roeselare om te melden dat er “veel problemen waren en dat er totaal geen sprake was van een huwelijk”;

- Op 16 december 2019 woont de verzoekende partij alleen in Diksmuide (mail van 15 januari 2020 van de dienst burgerzaken Diksmuide);

- Op 17 september 2019 meldt het openbaar ministerie aan de ambtenaar van de burgerlijke stand dat de echtgenoot van de verzoekende partij de registratie van het huwelijk wil annuleren (standpunt dat nadien werd gewijzigd).

Het uitgebreid negatief advies van de Procureur des Konings wijst onder meer op het grote leeftijdsverschil (34 jaar), op de tegenstrijdige verklaringen tussen het echtpaar over essentiële zaken in hun relatie, op het gebrek aan kennis van haar echtgenoot over het studie- en beroepsverleden van de verzoekende partij, op het gebrek aan kennis van de verzoekende partij over de familie van haar echtgenoot en weet de verzoekende partij niet of haar echtgenoot kinderen heeft. Door louter te stellen dat zij nog samenwoont met haar echtgenoot, weerlegt de verzoekende partij de afdoende vaststellingen in de bestreden beslissing niet. De bestreden beslissing steunt zich hiervoor op het advies van de Procureur des Konings en de niet erkenning van het huwelijk. De bestreden beslissing benadrukt terecht dat het huwelijk is afgesloten met het oog op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, wat ingaat tegen de openbare orde. Alhoewel de huwelijksakte niet vervalst is, blijkt het huwelijk onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. De verzoekende partij heeft aldus op onrechtmatige wijze beroep gedaan op de toepassing van artikel 40^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven brengen tot uiting dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt tussen de bescherming van de openbare orde en de individuele belangen van de verzoekende partij. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, correct beoordeeld en steunt op een juiste feitenvinding.

Ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven vooropstelt, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Voor zover nodig, wijst de Raad erop dat volgens het EHRM het huwelijk, dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd, een beschermingswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62). Dezelfde vereiste van "*oprechtheid*" kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie. De verwerende partij merkte correct op dat de huwelijksakte niet kon worden aanvaard, na een negatief advies van het parket, omdat deze minstens in hoofde van een van de betrokkenen niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In het licht van dit

gegeven, en waar niet blijkt dat het advies niet zou zijn gevolgd, toont de verzoekende partij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om te oordelen dat een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven, dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, niet of onvoldoende blijkt, minstens niet blijkt dat actueel enige positieve verplichting rust op België om verzoekster toe te laten tot een verder verblijf.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij een beschermingswaardig gezins- of familieleven heeft in toepassing van artikel 8 van het EVRM. Wat haar privéleven betreft, heeft de verzoekende partij nagelaten voor het nemen van de bestreden beslissing afdoende elementen aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven. Dit klemt nog meer gelet op haar kort verblijf in België terwijl gans haar familie, met inbegrip van de twee kinderen die de verzoekende partij heeft, nog steeds in het herkomstland verblijven, wat blijkt uit het visumdossier dat zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad besluit dat de verwerende partij een correcte toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt. De verzoekende partij heeft een huwelijksakte aangewend om toegelaten te worden tot verblijf, terwijl haar huwelijk gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, wat blijkt geeft van frauduleuze intentie.

Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4. De Raad besluit, met verwijzing naar punt 2.2., dat alle onderdelen, aangehaald in het eerste en het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond zijn.

2.5. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 74/20§2, eerste lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging.*

Manifeste beoordelingsfout.”

Het derde middel licht toe:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde dient gesteld te worden aan verzoeksters verblijf gezien zij valse of misleidende informatie zou hebben verstrekt, met name haar huwelijksakte.

Verweerder steunt zich hierbij op het negatief advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat haar Filipijns huwelijk wel werd erkend door verweerder nu verzoekster, nadat zij bij de Belgische ambassade te Manila een visum gezinshereniging aangevraagd had, haar op 5 december 2018 een visum D (gezinshereniging) werd afgeleverd en zij op 28 mei 2019 naar België kon reizen, waar zij op 27 juni 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat verweerder echter gehouden was zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kon terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Dat verweerder in zijn intrekingsbeslissing verwijst naar het ongunstig advies van het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge zonder verzoekster voorafgaandelijk dienaangaande te horen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en verzoeksters rechten

van verdediging haar aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de oprechtheid van haar huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de oprechtheid van haar huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat verweerder de bestreden beslissing enerzijds steunt op art. 74/20 §2 Vw., maar deze juridisch grondslag anderzijds onderbouwt met een advies van de procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge aangaande een vermoeden van schijnhuwelijk.

Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht slecht mogelijk is wanneer vaststaat dat effectief valse of misleidende informatie werd verstrekt (of valse of vervalste documenten werden gebruikt), volstaat een louter negatief advies aangaande een schijnhuwelijk en dus de motivatie van de intrekkingbeslissing niet.

Geenszins kon verweerder louter op basis van een ongunstig advies van het Parket van de Procureur des Konings West-Vlaanderen afdeling Brugge een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoekster in toepassing van het art. 74/20 §2, eerste lid, Vw..

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 74/20 §2, eerste lid, Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de bestreden beslissing te nemen zonder dat zij werd gehoord over het negatief advies van de Procureur des Konings.

2.6. De Raad verwijst naar hetgeen uiteengezet werd onder punt 2.2. en herneemt dit punt.

De verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij het Filipijnse huwelijk wel door haar werd erkend nu een visum type D werd afgeleverd en zij op 27 juni 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij daar niet meer op terugkomen.

Met dit standpunt negeert de verzoekende partij het bepaalde in artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd. In dit geval heeft de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom haar verblijf wordt ingetrokken. Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet laat de intrekking van het verblijfsrecht toe indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt zijn die bijdroegen tot het verkrijgen van het verblijf, wat *in casu* het geval is. Uit het administratief dossier blijkt dat de intenties van het huwelijk, dat een schijnhuwelijk blijkt te zijn – minstens wordt dit niet weerlegd door de verzoekende partij – pas duidelijk werden na de toekenning van het verblijfsrecht. De verzoekende partij stelt tevergeefs dat de verwerende partij op haar eerdere beslissing niet kon terugkomen. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden waargenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De verwerende partij heeft artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet correct toegepast zodat er geen rechtmatige verwachting kon ontstaan in hoofde van de verzoekende partij om haar verblijfsrecht te behouden. Ook dit beginsel is niet geschonden.

De verzoekende partij voert de schending van de hoorplicht aan. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Artikel 41 van het Handvest bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

“(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). De Raad merkt opnieuw op dat het de verzoekende partij vrijstond haar aanvraag te ondersteunen met overtuigende stukken.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen overtuigen positief in te gaan op de aanvraag. Dergelijke argumenten ontbreken in het verzoekschrift. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij uitgenodigd werd om alle nuttige elementen kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing waarbij uitvoerig werd gewezen op het gegeven dat haar verblijfsrecht mogelijks zou worden ingetrokken. De verzoekende partij heeft er zelf voor gekozen om niet te reageren.

Ook kan de verzoekende partij niet voorhouden onwetend te zijn over het onderzoek naar het schijnhuwelijk nu uit het advies van de Procureur des Konings blijkt dat de verzoekende partij en haar vermeende echtgenoot uitvoerig zijn ondervraagd.

De verzoekende partij maakt in het derde middel evenmin duidelijk welke elementen zij zou hebben kenbaar gemaakt, van die aard dat zij de bestreden beslissing konden wijzigen.

2.7. De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). De verzoekende partij stelt onjuist dat zij niet voorafgaandelijk is uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende stukken voor te leggen. Immers heeft de verzoekende partij de uitnodigingsbrief om elementen kenbaar te maken ondertekend ter gelegenheid van de kennisgeving op 30 oktober 2019. Zij maakt enige schending van haar rechten van verdediging niet aannemelijk. De verzoekende partij weerlegt evenmin concreet de elementen, opgesomd in het negatief advies van de Procureur des Konings. Het staat de verwerende partij vrij om gebruik te maken van deze elementen.

2.8. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel

de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot intrekking van het verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing trekt het verblijfsrecht van de verzoekende partij in omdat gebleken is dat zij een schijnhuwelijk heeft afgesloten. De redenen om hiertoe te besluiten zijn duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing die zich ook steunt op het gegeven negatieve advies van de Procureur des Konings. Uit de bespreking van de onderdelen van de middelen blijkt dat de verzoekende partij de redenen kent en begrijpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.9. De verzoekende partij maakt de schending van *"de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."* niet aannemelijk.

2.10. Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN